

บทนำ

สนามบินใหญ่แห่งหนึ่งของยุโรปดูวุ่นวายด้วยผู้คนสัญจรมากมาย ชวักไขว่ แต่ก็ก็เป็นความวุ่นวายที่มีทิศทางเป็นของตัวเองค่อนข้างชัดเจน รถเข็นกระเป๋าที่เล่นตามแรงผลักของผู้คนสวนกันไปมา ท่ามกลาง นักเดินทางที่ส่วนใหญ่เป็นชาวตะวันตก มีหญิงไทยเคลื่อนไปตามกระแสน ผู้คนเหล่านั้นพร้อมเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่มองเผินๆ ทั้งสีผิวและหน้าตาแทบ ไม่ต่างจากเจ้าของประเทศแห่งนี้ แต่หากสังเกตให้ดี เธอก็มีบางส่วนคล้าย ผู้ที่กำลังจับจ้องอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

"แม่ขา...เมืองไทยเป็นยังไงคะ" เด็กหญิงตัวน้อยกระตุกมือมารดา เท่าที่แรงของเธอก็ทำได้พร้อมถาม ในมือข้างหนึ่งจับหูเจ้าตุ๊กตากะต่าย ลากตาม ผู้เป็นมารดาหันไปส่งยิ้มอ่อนโยนในขณะที่พาก้าวขึ้นไปบน บันไดเลื่อน

"เป็นประเทศที่สวยงามๆ และไม่หนาวจัดเหมือนที่นี้ไงแคลร์ ลูกจะไป เที่ยวทะเลได้ทั้งปี แล้วก็ไม่ต้องห่วงว่ากลางคืนจะนอนหนาวเพราะเราลืมน เปิดฮีตเตอร์ไว้ล่ะ" คุณนลินตอบลูกสาวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"ทะเล...น้ำ แคลร์ไม่ชอบค่ะ ทำไมเราไม่อยู่ที่นี้ล่ะคะ ทำไมเราต้อง

ไปเมืองไทย" ดูเหมือนเด็กน้อยจะอาลัยสถานที่ที่อยู่ในยามนี้ไม่น้อยเลย
ทีเดียว

"แต่ที่โน่นแคลร์จะมีเพื่อนเยอะแยะนะลูก ไม่ต้องเหงาอยู่บ้านคนเดียว
ไงจ๊ะ"

"ที่เมืองไทยแม่ไม่ต้องทำงานหรอกคะ"

"ทำลิจ๊ะ แต่ว่าที่เมืองไทยแคลร์จะมีใครหลายคนมาคอยอยู่เป็น
เพื่อน...ช่วยแม่ดูแลแคลร์ลูก"

"ที่นั่นแคลร์ก็มี...มีเพื่อน" เด็กน้อยแย้งและดูเหมือนจะไม่ค่อยเข้าใจ
เหตุผลของมารดาสักเท่าไรนัก ในขณะที่คนถูกชักหน้าเผือดเปลี่ยนสีหน้า
ทันใดที่เลื่อนพามาจนถึงปลายทางทำให้การสนทนาระหว่างแม่ลูก
จำต้องหยุดชะงัก กระเป๋าสัมภาระที่ขยับผิดตำแหน่งทำให้ลากลำบาก
คุณนลินจึงต้องละสายตาจากลูกสาวหันไปจัดการเสียก่อน พอเรียบริ้อย
และหันกลับมามองอีกครั้งก็เห็นเด็กน้อยยืนนิ่ง มองย้อนกลับไปยังทิศที่
เพิ่งจากมา

"แคลร์" คุณนลินเรียก แต่เมื่อไม่เห็นว่าคุณสาวจะได้ยินและขยับตัว
ตามมาจึงสาวเท้าไวเข้าไปหา "มองอะไรลูก"

"พี่เค้ามาคะ แต่หายไปแล้ว..." เสียงสุดท้ายของเด็กน้อยแผ่วเบา แต่
ก็ทำเอาคนเป็นแม่มือเย็น รีบกุมมือลูกสาวกระชับแน่น

"ไปกันเถอะลูก เตี่ยตกเครื่อง" คุณนลินสีหน้าไม่ดี รีบจูงมือ
ลูกสาวให้ก้าวตาม แม้ดินแดนแห่งนี้จะเต็มเปี่ยมไปด้วยความทรงจำล้ำค่า
ของท่านกับสามีผู้ล่วงลับ แต่เรื่องแปลกๆ ที่เกิดขึ้นกับลูกสาวก็ทำให้ท่าน
อยู่ที่นี่ต่อไปไม่ได้

'ความผูกพันข้ามภพชาติ...ลูกสาวของคุณมีสายใยผูกพันเหนียวแน่น
อยู่กับผู้คนในดินแดนที่ห่างไกลด้วยกาลเวลา และเขากำลังเฝ้าคอย...
ต้องการให้เธอกลับไปสู่คืนวันที่เกิดขึ้นเนิ่นนานมาแล้ว เมื่อถึงเวลาเธอ
ต้องเลือก คุณจะรั้งเธอไว้ไม่ได้ ต้องปล่อยให้เธอเลือกเส้นทางของตัวเอง
แม้ว่าสักวันเธอจะจากคุณไป' หมออดูยิบซีที่คุณนลินอยากเชื่อว่าการได้

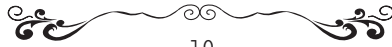

พบคือความบังเอิญบอกเอาไว้หลังจากมองเห็นลูกสาวของท่านนั่งนาน
แรกทีเดียวคุณนลินแค่ฟังผ่านหูไม่สนใจสักเท่าไร แต่เหตุการณ์
ประหลาดก็เกิดขึ้นกับลูกสาวของท่านในเวลาต่อมา แม่หนูน้อยเริ่มฮัมเพลง
ทำนองแปลกๆ ที่ท่านไม่รู้จักจนติดปาก พอถามก็บอกว่ามีพี่ชายคนหนึ่ง
สอน ทั้งๆ ที่พี่เลี้ยงทั้งหมดที่คุณนลินจ้างมาดูแลในยามที่ท่านไม่สะดวก
เป็นผู้หญิงทั้งหมด คุณนลินเคยนึกสงสัยว่าพี่เลี้ยงที่จ้างมาอาจแอบพา
คนรักเข้ามาในบ้านลับหลังท่าน จึงติดต่อขอเปลี่ยน แต่ไม่ว่าจะเปลี่ยนกี่ครั้ง
ลูกสาวตัวน้อยก็ยังคงเล่าถึงพี่ชายคนเดิมจนท่านเริ่มวิตก จึงตัดสินใจ
ติดตั้งกล้องบันทึกภาพระหว่างที่ท่านไม่อยู่เอาไว้ แล้วสิ่งที่ตามมาทำให้
ไม่สบายใจนัก

ลูกสาวตัวน้อยชอบนั่งเล่นไม่ก็พูดอยู่คนเดียว ยิ่งไปกว่านั้นคือ
พี่เลี้ยงที่จ้างไว้ให้ช่วยดูแลพากันพูดเป็นเสียงเดียวว่าเห็นวิญญาณชายหนุ่ม
ชาวยุโรปในเครื่องแต่งกายที่ไม่ใช่ปัจจุบันวนเวียนใกล้ๆ เด็กหญิงอยู่เสมอ
ครั้งสุดท้ายที่ทำเอาคนเป็นแม่หัวใจแทบหยุดเต้นและคิดว่าอยู่ที่นี้
ต่อไปไม่ได้อีกแล้วคือลูกสาวของท่านหายตัวไปเกือบก่อนคืน แล้วจู่ๆ
ก็ปรากฏตัวขึ้นในบ้านราวกับไม่เคยหายไปไหนทั้งๆ ที่ท่านแทบจะพลิก
ผืนพรมค้นหาแต่ก็ไม่พบ บอกว่าพี่ชายคนเดิมพาไปเที่ยวในที่ที่ไม่มีอะไร
เหมือนกับปัจจุบัน

ในคืนนั้น...ที่ได้ลูกสาวคืนกลับมา ท่านคล้ายจะเห็นร่างโปร่งแสงของ
ชายหนุ่มคนหนึ่ง ในเครื่องแต่งกายแบบขุนนางยุโรปโบราณ ใช้มือที่เหมือน
เงาบุบผ่านของเขาล้ำสัมผัสใบหน้าของลูกสาวที่นอนหลับไหลอย่างสบาย
เพราะล้าจากการผจญภัย ทำให้ท่านตื่นตระหนก มั่นยำเตือนให้ท่านคิดถึง
คำทำนายของหมอดูยิปซี

ความหวาดหวั่นที่จับชั่วหัวใจว่าอาจจะต้องสูญเสียลูกสาวไปทำให้
คุณนลินตัดสินใจหันหลังให้กับประเทศนี้ ทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่ามันเท่ากับ
เป็นการละทิ้งสิ่งแวดล้อมที่ทำให้ท่านรู้สึกว่ามีที่รักยังอยู่ข้างกาย แต่
คุณนลินอยู่ไม่ได้จริงๆ ชีวิตท่านเหลือแค่ลูกสาวเท่านั้น และจะไม่ยอมให้

ใครหรือความผูกพันใดๆ มาพรากเธอไปเด็ดขาด

"แคลร์อยากให้พี่เค้าไปด้วย ไม่ได้เหรอคะแม่" เด็กหญิงทำหน้าที่หมอง
ถามมารดา คุณนลินทรุดตัวลงมาให้ใบหน้าเสมอไ้ระดับกับลูกสาว

"แคลร์ เราไปกันแค่สองคนไม่ได้เหอรู้อูก แ่แม่กับแคลร์นี่ง"

"ถ้าอย่างนั้นแคลร์ก็จะไม่ได้พบพี่เค้าอีกแล้ว พี่เค้าจะลื้มแคลร์ใหม่คะ"

เด็กหญิงเอียงคอถามมารดา

"แคลร์จะมีเพื่อนอีกเยอะเลยลูกที่เมืองไทย ไม่เป็นไรนะแคลร์...
ลื้มทุกอย่างที่น้ไปเสียนะลูกนะ" คุณนลินบอกลูกสาวด้วยความหวัง สุด
ลมหายใจลึก

...จะต้องไม่มีอะไรมาแผ้วพานลูกสาวของท่านได้อย่างเด็ดขาด...

เสียงเรียกเตรียมขึ้นเครื่องทำให้แม่ลูต้องขยับตัวไวขึ้นอีก คุณนลิน
ไม่ทันเห็นว่าลูกสาวเบือนหน้ากลับไปมองสบตาชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังทอด
มองมาด้วยสายตาทอถ้อรัก

"บ๊ายบาย" เด็กน้อยยกมือเล็กๆ โบกลา

ชายหนุ่มคนนั้นยืนนิ่ง มองภาพของคนทั้งคู่กลืนหายไปกับฝูงชน
ก่อนที่ร่างซึ่งดูแปลกแยกของเขาจะค่อยๆ เลื่อนรางหายไป

ลาก่อน...ชั่วคราว...มายเลดี้... มีเพียงเสียงทอดตอล้อยเค้าร้าล้อยแผ่ว
เบาที่หลงเหลืออยู่ในกาลเวลาแล้วก็จางหาย ทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่า
เท่านั้นเช่นกัน

คุณต้องการเริ่มต้นเรื่องราวที่ฝ่ายใด

- a. เริ่มต้นเรื่องราวที่ฝ่ายหญิง (อ่านต่อบทที่ 1 หน้าที่ 11)
- b. เริ่มต้นเรื่องราวที่ฝ่ายชาย (อ่านต่อบทที่ 2 หน้าที่ 25)

บทที่ 1

คีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์ที่บางตัวอักษรซึ่งพิมพ์ติดอยู่เลื่อนไปพอสมควรถูกเคาะรัวอย่างต่อเนื่องจากปลายนิ้วเรียวยาวที่เล็บตะไบจนมนได้รูป แล้วจู่ๆ ก็นิ่งสนิทเพราะผู้ที่เคาะรัวอยู่ละปลายนิ้วจากแป้นพิมพ์เลื่อนไปแตะปลายคางของตัวเอง คิวได้รูปขมวดมุ่นเข้าหากัน สุดท้ายแล้วมือที่จับปลายคางก็ขยับอีกครั้งไปหาเมาส์ จัดการคลิกเปิดโปรแกรมคอมพิวเตอร์ต่อเข้าสู่ระบบอินเทอร์เน็ต

ก็อ๊กๆ "แคลร์ ขอแม่เข้าไปนะลูก" ประตู่ห้องส่วนตัวที่ถูกเคาะและเสียงเรียกที่ตามมาไม่ทำให้คีรานท์หรือแคลร์สนใจหันไปมองหรือแม้แต่จะส่งเสียงตอบรับ เธอยังคงมุ่งความสนใจอยู่แค่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ในขณะที่ปลายนิ้วขยับเลื่อนเมาส์เพื่อค้นหาสิ่งที่ต้องการไปเรื่อยๆ จากอินเทอร์เน็ต

"ไฟในห้องสว่างขึ้นเมื่อผู้เป็นมารดาก้าวเข้ามา อดไม่ได้ที่จะบ่นไปด้วย "ทำงานมีต่า อึกแล้ว ตาจะเสียนะลูก"

แก้วน้ำพลไม่ป่นเย็นจัดจนไอเกาะก้นวางลงบนโต๊ะ ใกล้มือของคีรานท์ ก่อนที่มือของคนนำมาส่งจะวางลงบนไหล่

"วันนี้แคลร์ยังไม่ออกไปทานข้าวเลยนะลูก แชนด์วิชที่อรเอามาให้ ก็ยังไม่แตะเลยเหมือนกัน" คุณนลินปรายสายตาไปมองจานแซนด์วิชที่ตอนนี้ผิวขนมปังแห้งเพราะตากอากาศมาเป็นเวลาพอสมควร

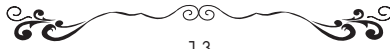
"แคลร์ยังไม่หิวค่ะ แม่กลับมาเมื่อไรคะ" ภาพในหน้าเว็บไซต์ที่คลิกเข้าไปซึ่งในเวลาที่กำลังอยู่ในระหว่างการโหลดจากระบบ ยังไม่อาจแสดงผลได้เต็มที่ ทำให้ศิริพันธ์ยอมละความสนใจจากหน้าจอคอมพิวเตอร์หันไปทรมารดาพร้อมกับสงยิ้มเอาใจเพราะรู้ดีถึงความห่วงใยของท่าน

"ได้สักครึ่งชั่วโมงแล้ว อรบอกว่าแคลร์ยังไม่ออกจากห้อง แม่เลยเป็นห่วงปั่นน้ำผลไม้มาให้ดื่ม ดื่มน้อยนะลูก...แม่ทำกับมือเลยนะ" คุณนลินคะยั้นคะยอลูกสาว ศิริพันธ์เอ้อมมือไปยกแก้วน้ำเข้ามาใกล้ ทำท่าดื่มอย่างเอร็ดอร่อยเอาใจจนได้เห็นรอยยิ้มของมารดา

คุณนลินมองเลือดเนื้อเชื้อไขหนึ่งเดียวของท่านด้วยความรัก ใบหน้าขาวเนียนรูปไข่ มีดวงตากลมโต จมูกโด่งเป็นสัน และขนตาอันยาวในยามกะพริบปิดเปลือกตาจะเรียงเป็นแพสวยได้รูปโดยไม่จำเป็นต้องปิดมัสคาร่าหรือตัดให้โค้งงอ ริมฝีปากบางเฉียบรับกัน ยามที่ซัดใจก็มักจะแม่นยำเป็นสีชมพูระเรื่อตามธรรมชาติโดยไม่ต้องแต่งเติมเครื่องประทีนโฉมใดๆ ทุกส่วนที่ประกอบเป็นศิริพันธ์นั้น แค่มองเผินๆ ก็รู้ได้ทันทีว่าไม่ใช่สายเลือดเอเชียร้อยเปอร์เซ็นต์ จะให้มองเป็นตะวันตกทั้งหมดก็ไม่ใช่ หากเป็นหญิงสาวจากสายเลือดที่แตกต่างแต่ผสมอย่างลงตัวจนทำให้มองดูกลางๆ ไม่ใช่แบบใดแบบหนึ่งจนสุดโต่งมากกว่า แต่ในเวลาสำหรับคนเป็นมารดา ท่านไม่มีแก่ใจชื่นชมความงามของลูกสาวมากนัก

"บางทีแม่ก็ไม่ค่อยชอบชีวิตนักเขียนของแคลร์เลย รู้ไหมลูก ดูลิททำอะไรไม่เป็นเวลาเหมือนชาวบ้านปกติเค้า ก็นักไม่ตรงเวลา นอนก็ไม่ตรงเวลา" คุณนลินบ่นถึงวิถีชีวิตของลูกสาวที่ยึดเอาอาชีพนักเขียนซึ่งทำตั้งแต่มัธยมเรียนมาเป็นอาชีพหลัก จนพานไม่ยอมเริ่มต้นทำงานบริษัทในโลกปกติอย่างที่ใครๆ เขาทำกัน

ศิริพันธ์หัวเราะเบาๆ ในลำคอ เธอเป็นคนรักอิสระและพอใจจะใช้

ชีวิตที่ไม่ต้องวุ่นวายแข่งขันกับใคร ขอแค่ให้ได้มีวันเวลาที่เป็นของตัวเอง
แบกเบ้าใบหนึ่งท่องเที่ยวไปมองโลกกว้างอย่างนักท่องเที่ยวที่รักสันโดษ
ไม่ก็อยู่ตามลำพัง อ่านหนังสืออยู่ในซอกมุมเล็กๆ ที่เงียบสงบเป็นวันๆ
หรือนั่งนิ่งหมดเวลาไปกับการมองท้องฟ้าเนิ่นนานอย่างไม่เอาไหน นิสัยชอบ
อยู่กับตัวเองทำให้เธอมีเพื่อนน้อยมาก แม้แต่ญาติพี่น้องก็ไม่สนิทกับใคร
อย่างจริงจังเลยสักคนทั้งๆ ที่ร่ากเหง้าของมารดาเป็นครอบครัวใหญ่

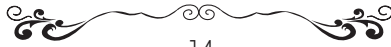
หลายคนตัดสินและปรามาสว่าศิรานท์เป็นพวกไร้กฎเกณฑ์ ชอบใช้ชีวิตไร้สาระไม่มีแก่นสาร นักเข้าก็ลามปามไปกระทบกระทั่งบิดาชาวต่างชาติดที่เสียชีวิตไปแล้วของเธอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งป้ามุกดา

‘ลูกฝรั่ง เลี้ยงยังงี้ก็ยังมีแต่เลือดฝรั่ง พุดอะไรสอนอะไรมันไม่ฟัง
หรือ ไอ้พวกดื้อหัวแข็ง สรรหาสารพัดเหตุผลเอาไว้เถียงผู้ใหญ่ ไม่ค่อย
จะยอมเชื่อฟังใคร คือด้าน!’

ป้ามุกดา พี่สาวคนโตของมารดาเธอและว่าไปคือผู้มีอาวุโสสูงสุดที่ยังมีชีวิตอยู่ของครอบครัวไม่ค่อยชอบใจน้องเขยต่างชาติสักเท่าไรแม้จะมีเวลาทำความรู้จักกันน้อยนิด ซึ่งน่าจะเป็นเพราะคุณยายของเธอไม่เคยยอมรับการแต่งงานของลูกสาว กระทั่งล้มป่วยและลือกันว่าท่านตรอมใจตายเพราะคุณนลินตัดสินใจจะตั้งรกรากอยู่ที่ยุโรปกับสามี แต่นั่นเป็นความผิดมากมายถึงกับอภัยให้กันไม่ได้แม้ว่าคุณยายและบิดาของเธอจะเสียชีวิตไปแล้วทั้งคู่เชียวหรือ

ศิรานท์น้อยใจแทนบิดาและสงสารมารดาที่ต้องลำบากใจทนฟังป้ามุกดา ผู้ไม่เคยยอมทั้งโอกาสที่จะได้ต่อว่าพาดพิงไปถึงผู้มอบสายเลือดอีกครั้งหนึ่งให้กับศิรานท์เสมอมา จนครั้งหนึ่งเธอทนไม่ได้ ลุกขึ้นเถียงท่านอย่างที่ไม่เคยมีลูกหลานคนไหนกล้ามาก่อน

คุณนลินถึงกับหน้าเสีย วางตัวไม่ถูก ในขณะที่ป้ามุกดาโกรธจนแทบลมจับ กลายเป็นเรื่องราวใหญ่โตราวกับศิรานท์เป็นกบฏอะไรสักอย่างในตระกูล ซึ่งจะถามว่าศิรานท์เดือดร้อนแค่ไหน ก็ต้องตอบว่าเดือดร้อนเท่าที่ความไม่สบายใจของมารดาก่อตัว ไม่ใช่เดือดร้อนเพราะตัวเองกลายเป็น

เป็นเป้าของความไม่พอใจใดๆ จากใคร

‘แม่ขออนะแคลร์ อย่าไปเอาจริงเอาจังกับคุณป้าให้มากนักละลูก ถ้าได้ยินอะไรที่ไม่ถูกใจก็ปล่อยให้ผ่านไปนะ ถือว่าเห็นแก่แม่’ สีหน้าและน้ำเสียงทุกซอร์นของมารดา มีน้ำหนักมากเกินกว่าที่ศิรันทร์จะทำได้ปล่อยให้ ความถือดีอยากเอาชนะผู้ใหญ่มามีอำนาจเหนือจิตใจ แล้วทนมองท่านลำบากใจ ตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออกได้ จึงเลือกที่จะเลี่ยงการปะทะกับป้ามุกดาให้มากที่สุด จนสุดท้ายก็กลายเป็นลูกหลานที่ลุ่มบ้ำน้ำอ่าเห็นหน้าน้อยเต็มที และก็คงไม่ค่อยจะมีใครถามถึง ซึ่งเธอก็ไม่ต้องตร้อนเลยสักนิด กลับรู้สึกดีเสียอีกที่ไม่ต้องไปคอยนั่งหน้าเมื่อหยลอกตาใครๆ ให้ตะขิดตะขวงใจ เสียเวลา และเสียความรู้สึก

"แคลร์แค่เพลินไปหน่อยเท่านั้นเองคะ ว่าแต่แม่กลับมานี้ได้ทานอะไรบ้างหรือยังคะ หรือว่ามัวเป็นห่วงแคลร์" ศิรันทร์ถามมารดา ในขณะที่ปลายสายตามองเห็นว่าเว็บไซต์ที่รอกการดาวนโหลดอยู่หน้าได้ภาพมาอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนเรียบร้อยแล้ว

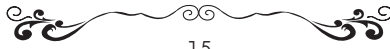
"แม่ทานของว่างกับคุณป้าก่อนเข้าบ้านแล้วลูก" คุณณลินบอกพลางขยับไปนั่งบนเตียงของลูกสาว สีหน้าเหมือนมีความในใจอยากปรับทุกข์หรือบักหลักคุษของผู้เป็นแม่ ทำให้ศิรันทร์ต้องพยายามตัดใจจากงานที่อยากกลับไปจ้มนิ้วทำต่อเหลือเกิน

"แม่มีอะไรกับแคลร์หรือเปล่าคะ"

"เมื่อคืนแม่ฝันไม่ค่อยดี" คำตอบที่ได้รับจากมารดาทำให้ศิรันทร์เลิกคิ้วน้อยๆ ...ฝันไม่ดี...ฝันอะไรกันที่ทำให้มารดาของเธอเก็บมาเป็นเรื่องค้างใจจนสีหน้าไม่ดีแบบนี้...

"ฝันอะไรคะแม่" ศิรันทร์เลื่อนตัวจากเก้าอี้ลงไปนั่งกับพื้น โอบสองมือไปรอบเอวของท่านพลางซบหน้าลงบนตัก

คุณณลินลูบผมสีน้ำตาลของลูกสาวซ้าๆ มองใบหน้าที่ละม้ายบิดาแล้วอดไม่ได้ที่จะยิ้มทุกๆ ที่รื้อรอยความหนักใจบางอย่างยังเป็นเสี้ยนเสี้ยนสะกิดในหัวใจ แม้จะมีชีวิตครองคู่กับสามีได้ไม่นานนัก แต่ท่านก็รักเขา

มากเหลือเกิน ลูกสาวที่มีเลือดของบิดาเต็มเปี่ยมจนบางมุมแทบไม่เหมือนคนไทยตรงหน้านี้เป็นตัวแทนอย่างเดียวในโลกจากเขา ...ของขวัญล้ำค่า จากความรักที่แสนสิ้น...

"แม่ฝันว่าแคลร์จะไปเที่ยวอีกแล้ว แแบกเป้ไปโปรดของหนู ส่งยิ้ม โบกมือลาแม่เหมือนทุกครั้ง" น้ำเสียงของคุณนลินแผ่วลงเมื่อทวนคิดถึง สิ่งที่ทำให้ตัวเองไม่สบายใจ

"แคลร์อยู่บ้านนานไปหรือเปล่าคะครั้งนี้ แม่เลยคิดว่าแคลร์ควรไปเที่ยวได้แล้ว" ศิรันทร์ยิ้มมารดา ตั้งแต่พล็อตนิยายเรื่องใหม่เกิดขึ้นในหัวเมื่อเดือนก่อน เธอก็จมอยู่ท่ามกลางกองหนังสือข้อมูล และเก็บตัวเงียบภายในห้องเพื่อเขียนงานจนแทบจะไม่ได้ออกไปไหนเหมือนที่เคยทำ ดังนั้นเรื่องเที่ยวจึงกลายเป็นหัวข้อที่ไม่ได้รับความสนใจในเวลานี้สำหรับเธอ

"นานที่ไหนกัน แค่เดือนกว่าๆ เองนะแคลร์" คุณนลินประท้วงก่อนจะถอนหายใจตามมา ศิรันทร์เงยหน้าขึ้นตามอง แววดตาเป็นกังวลของท่านทำให้นึกหวงจึงส่งยิ้มเอาใจ

"แค่ฝันว่าแคลร์ไปเที่ยว...ยังไม่ได้ไปจริงๆ ลักหน่อย ทำไม่ต้องคิดมากละคะ แคลร์ว่าวันนี้แม่ดูเครียดจัง งานมีปัญหาหรือเปล่าคะ หรือว่าคุณบ๊าท่าอะไรแม่" ศิรันทร์ตั้งข้อสมมติฐานทันที

คุณนลินนิ่งไปครู่หนึ่งหลังจากถอนหายใจหนักหน่วง มองลูกสาวที่กำลังลูบหลังมืออวบอูมของท่านเบาๆ ด้วยความรัก

"งานไม่มีปัญหาอะไรหรอกลูก แต่แม่ไม่ค่อยสบายใจเรื่องฝันเมื่อคืน...แม่ฝันเห็นผู้ชายคนหนึ่ง ท่าทางของเขาเหมือนจะพาแคลร์ไปจากแม่" พูดแล้วคุณนลินก็หรีตตามองลูกสาวเพราะศิรันทร์หัวเราะคิกออกมาเหมือนฟังเรื่องตลก "แคลร์..."

"แม่ขา ผู้ชายที่ไหนจะมาพาแคลร์ไปจากแม่ละคะ ในเมื่อโตมาจากบ้านนี้แคลร์ยังไม่มีแฟนเลยสักคน" ศิรันทร์พูดด้วยน้ำเสียงฟังสบายไม่ทุกข์ร้อน ทั้งๆ ที่จะว่าไปการที่หญิงสาวหน้าตาไม่ได้ซีริ้วแต่ไม่มีคนรักเลยแม้แต่คนเดียวมาจนอายุป้านี้ดูจะเป็นเรื่องผิดปกติไปสักหน่อยก็ตาม

คุณนลินไม่ได้รู้สึกสบายใจไปกับลูกสาวสักเท่าไรนัก แว่ตาของท่านยังคงเป็นกังวลและหนักใจ ในฝัน...ผู้ชายที่ท่านเห็นไม่ใช่คนไทย นั่นไม่สำคัญเท่าเขาเหมือนไม่ใช่คนในยุคสมัยนี้ ชายหนุ่มท่าทางสุภาพในเครื่องแต่งกายคล้ายขุนนางยุโรปที่โอบกอดลูกสาวของท่านในความฝันสะกิดให้ความหวาดหวั่นที่เคยเกิดขึ้นในอดีตทวนคืนมาจนท่านผวาตื่นขึ้นมา กลางดึกแล้วก็ไม่สามารถข่มตานอนต่อได้อีกเลย

"แม่กลัวแคลร์จะมีแฟนหรือเปล่านั้น" คีรานท์ยังล้อท่านหน้าทะเล้น คุณนลินส่ายหน้าเล็กน้อย ไม่เชิงระอา แต่เป็นเพราะไม่รู้ว่าจะอธิบายให้ลูกสาวเข้าใจได้อย่างไรกับความไม่สบายใจนี้ของตัวเอง

"แม่กลัวว่าจะมีใครพาแคลร์ไปจากแม่มากกว่า" คุณนลินบอกลูกสาวด้วยน้ำเสียงหวั่นวิตก ก่อนจะตัดสินใจเล่าถึงลักษณะท่าทางของชายหนุ่มในฝันให้คีรานท์ฟัง

คีรานท์ยกมือของมารดาขึ้นมาแนบแก้ม ส่งยิ้มเต็มทีไปหวังจะให้ท่านสบายใจ รื้อรอยความท่วงใยที่ชัดเจนเสมอสร้างความอบอุ่นใจให้ผู้รับ ในขณะที่ลีลาหน้าเครียดของผู้เป็นมารดาทำให้ลูกไม่สบายใจไปพร้อมๆ กันด้วย เธอจึงปรับสีหน้าให้สดใส ชวนคุยให้เป็นเรื่องไม่จริงจังนัก

"ฝรั่ง...นั่นก็อาจจะเป็นพ่อมั่งคะ แม่คิดถึงพ่อใช้ไหมคะ"

แม้จะมีความทรงจำเกี่ยวกับบิดาน้อยนิดเพราะท่านเสียชีวิตตั้งแต่คีรานท์อายุได้ไม่ถึงสองปี แต่เธอก็รู้ว่ามารดาของเธอนั้นรักสามีของท่านอย่างเหลือเกิน บุพการีของเธอพบและรักกันตอนที่คุณนลินเดินทางไปศึกษาต่อระดับปริญญาตรีที่ยุโรป ท่านทั้งสองรักและแต่งงานกันโดยไม่กลับประเทศไทยเพราะทางบ้านของคุณนลินคัดค้านอย่างรุนแรง จนกระทั่งบิดาของเธอประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกเสียชีวิต

เธอรู้ว่าหลังจากที่บิดาเสียชีวิต มารดาของเธอได้ลองพยายามจะมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความทรงจำของท่านและสามี แต่แรงคิดถึงคงก่ดกร่อนความเข้มแข็งจนท่านจำต้องหันหลังให้กับทุกอย่างในต่างแดน พาเธอกลับมาปักหลักใช้ชีวิตที่เหลือในประเทศไทยในที่สุด